

MAMA LUI MIRCEA CEL MARE

Radu Ștefan VERGATTI*

Rezumat. În articol se relevă că domnul Ungrovlahiei Radu I – Negru vodă (1377-1383) a avut două soții, Ana și Calinichia. Cea de-a doua soție a sa, Calinichia a fost mama domnului Mircea cel Mare. Ea este pomenită în acte ca doamnă a țării și mamă doar a lui Mircea cel Mare, respectiv bunică a lui Vlad Dracul și străbunică a lui Radu cel Frumos. Termenul de doamnă era folosit în evul mediu exclusiv pentru soția oficială a domnului. În concluzie, prin daniile făcute de ea, se poate spune că era mare boieroaică româncă din Oltenia. Deci, câtă vreme ambii părinți ai lui Mircea au fost români și el a fost un domn român, între altele creator al mai multor orașe, cum au fost Târgoviște, Pitești, Râmnicu-Vâlcea, Giurgiu.

Cuvinte-cheie: *doamna Țării Românești, Mircea cel Mare, origine etnică, boierime locală*

În acest an comemorăm șase veacuri de la plecarea către o altă lume, mai bună, la 31 ianuarie 1418¹ a domnului Țării Românești Mircea cel Mare (1386-1418).

De multe ori, în ultimul secol și jumătate, s-a discutat problema ascendenților domnului Mircea cel Mare. S-a încercat să se răspundă la o întrebare simplă, în aparență: ce origine etnică avea mama lui. Ea este esențială pentru a lumina rădăcinile marelui domnitor.

După ce mulți ani s-a crezut că tatăl lui Mircea cel Mare, domnul Radu I, supranumit Negru vodă (1377-1383), ar fi avut o singură soție, cu numele dublu Ana-Calinichia², în ultimul timp s-a dovedit că în realitate a avut două neveste. Prima dintre ele a fost numită Ana, mama domnitorului Dan I (1383-1386), fratele vitreg, după tată, al lui Mircea cel Mare³. Din descendenții lui Dan I se vor naște

* Profesor universitar, domeniul Istorie. Membru titular al Academiei Oamenilor de Știință din România.

¹ Domnul Țării Românești Mircea cel Mare a murit la 31 ianuarie 1418 și a fost înmormântat la 4 februarie 1418 în Mănăstirea Cozia, ctitoria sa. O parte a lespezii de mormânt, așezată acum în muzeul din interiorul Mănăstirii, a fost redescoperită și repusă în circuitul științific de dl. dr. Florin Epure, director al Direcției de Cultură și Patrimoniu din Județul Vâlcea.

² Cf. Ilie Minea, *Urmașii lui Vladislav I și politica orientală a Ungariei*, în "Convorbiri Literare", L, 1916, p. 857; Sergiu Iosipescu, Balica, Dobrotiță, Ioancu, Ed. Militară, București, 1985, p. 124-125.

³ "Sfântărașul părinte al domniei mele, Io Radul voievod (...) și sfântărașul fratele domniei mele, Io Dan voievod" (*Documenta Romaniae Historica*, B, Țara Românească, vol. I, 1247-1500. Ed. Academiei, București, 1966, doc. nr. 8, p. 22-25, doc.nr. 14, p. 34-36, doc. nr. 16, p. 39-41, doc.nr. 22, p. 52-55, în continuare va fi citat DRH, B).

"Dăneștii", care în tot secolul al XV-lea se vor lupta cu descendenții unui fiu al lui Mircea cel Mare, Vlad Dracul – cu "Drăculeștii" – pentru ocuparea tronului Țării Românești.

A doua soție a lui Radu I Negru vodă s-a numit Calinichia. Pornindu-se de la numele de origine greacă, întâlnit în viața monahală⁴, s-au emis diverse ipoteze fanteziste. În cronică lui Axinte Uricariul s-a scris că domnul Mircea cel Mare ar fi fost nepotul lui "despot Lazăr", adică ar fi fost fiul unei fiice a acestuia⁵. Dar pe de o parte, Lazăr nu era despot. Pe de altă parte, cronică veche sârbă conține numele celor cinci gineri ai lui Lazăr și nici unul nu este român⁶. Mai mult, cneazul Lazăr era prea apropiat ca vârstă de Mircea cel Mare pentru a-i putea fi bunic. În consecință, se exclude posibilitatea existenței unei generații între domnul român și contemporanul său – eroul de la Kossovopolje. Doar o cronică sârbească târzie a afirmat că a patra fiică a lui Lazăr ar fi fost măritată cu Radu I Negru vodă⁷. B.P. Hasdeu a plecat de aici și a făcut o complicată genealogie, conchizând în mod greșit că Radu I ar fi fost însurat cu cea de a patra fiică a cneazului sârb Lazăr⁸. Informația din cronică târzie din secolul al XVII-lea este contrazisă de cronicile vechi sârbe, așa cum am arătat.

Același punct de vedere eronat ca și al lui B. P. Hasdeu l-a împărtășit și St. Nicolaescu. Și el a crezut că ar fi una dintre fiicele cneazului Lazăr⁹.

Profesorul ieșean Ilie Minea o socotește pe Calinichia o fiică a despotului dobrogean Dobrotici. De aici, crede el, s-ar fi ajuns la moștenirea Dobrogei de către Mircea cel Mare¹⁰.

⁴ Damian P. Bogdan, *Pomelnicul Mănăstirii Bistrița*, Fundația Regele Carol I, București, 1941, p. 59.

⁵ Cf. Axinte Uricariul, *Cronica paralelă a Țării Românești și Moldovei*, ed. critică de Gabriel Ștrempel, vol. I, Ed. Minerva, București, 1993, p. 4.

⁶ Cneazul sârb Lazăr a avut cinci fete. Cea mai mare dintre ele, Mara, era măritată din anul 1371 cu Vuk Brancovici, a doua Despina cu țarul bulgar Șişman de la Târnovo, a treia Elena era căsătorită din 1386 cu Stracimir Balšić din Zeta, a patra fiică (cea despre care Axinte Uricariul credea în mod greșit că era mama lui Mircea cel Mare) era căsătorită la 1388 cu Nicolae de Gara, nu cu domnul Țării Românești Radu I. A cincea și cea mai mică a cneazului sârb Lazăr, Olivera, a fost dată în căsătorie, după lupta de la Kossovopolje, sultanului otoman Baiazid (cf. Ilarion Ruvaraț, *O knezu Lazaru* (Despre cneazul Lazăr), Novi Sad, 1887, p. 2, 23, 39, apud P. P. Panaitescu, *Mircea cel Bătrân*, ed. I, Casa Școalelor, București, 1944, p. 37, N. 42).

⁷ Pentru a corecta eroarea din cronică, a se consulta P. P. Panaitescu, op. cit., p. 46.

⁸ Cf. B. P. Hasdeu, *Negru vodă*, în *Etymologicum magnum Romaniae*, Tomul 4, Editura Socecu, Bucuresci, 1898, p. CCXL și urm. În același timp, în mod ciudat, B. P. Hasdeu o considera pe doamna Calinichia de origine greacă, dintr-o familie imperială (*ibidem*, p. CCIX).

⁹ Cf. Stoica Nicolaescu, *Noui amănunte istorice cu privire la Doamna Calinichia și Radul-Vodă, 1374-1384*, în "Universul", 16 ianuarie 1933, p. 9.

¹⁰ Cf. Ilie Minea, op.cit., loc.cit., p. 857.

Aceeași teorie a preluat-o și cercetătorul Mircea Dogaru. El a susținut că Radu I ar fi avut o singură soție, Ana, care după călugărie ar fi luat numele monahal Calinichia¹¹.

La rândul său, cercetătorul Sergiu Iosipescu, preluând tezele lui Ilie Minea, s-a alăturat celor care au făcut din două soții ale lui Radu I, una singură, Ana-Calinichia și conform cărora "ea" ar fi fost fiica lui Dobrotici¹².

Mai demult, Nicolae Iorga o considera pe doamna Calinichia o principesă bizantină de la care Mircea cel Mare ar fi moștenit și titlul de despot¹³.

Toate aceste ipoteze în legătură cu originea etnică a mamei lui Mircea cel Mare, doamna Calinichia, nu sunt fondate documentar. Cel mai mult s-a folosit o așa-zisă analiză onomastică. Ea însă nu putea conduce la o concluzie convingătoare asupra originii etnice și sociale a doamnei Țării Românești. Un nume se dă oricărui copil în funcție de gustul părinților. El se poate schimba în cursul vieții unui om, al unui domn, așa cum dictează interesele. Astfel, domnul Mircea Ciobanu (1545-1552; 1553-1554; 1558-1559) s-a numit inițial Dumitru, fratele său Radu Paisie (1535-1545) a avut la început numele de Petru etc.

Având în vedere mențiunile din documentele urmașilor săi la tron, Radu I, mai cunoscut ca Negru vodă, a avut două soții, Ana și Calinichia.

Prima soție, Ana, a fost mama domnului Dan I (1383-1386), fratele vitreg, după tată, al lui Mircea cel Mare.

A doua soție a lui Radu I a fost doamna Calinichia, mama lui Mircea cel Mare.

Doamna Calinichia apare alături de soțul ei în pomelnicul Mănăstirii Tismana, reactualizat în 1798¹⁴. În pomelnicul Mănăstirii Câmpulung, renovat în 1711, în versiunea a II-a, apare menționată cealaltă soție a lui "Io Radu V (=voevod) Negru gszda (=gosпода) ego Anna (= doamna sa Ana, n.n.)"¹⁵.

¹¹ Cf. Mircea Dogaru, *Mircea cel Mare – domnitor al dragostei de glie*, în "Scânteia Tineretului", an XLII, nr. 1157/29 iulie 1986, p. 3.

¹² Cf. S. Iosipescu, Balica, Dobrotiță, Ioancu, ed. cit., p. 125; fără să mai arate modalitatea, S. Iosipescu reia ideea că Mircea cel Mare a preluat Dobrogea prin moștenire de la Dobrotici (idem, *De la Cruciada a III-a până la mijlocul celui de-al XVI-lea secol*, în S. Iosipescu, A. Madgearu, M. Soreanu, *Marea Neagră. Stat și frontiere. De la sfârșitul Antichității la Pacea de la Paris (1856)*, Ed. Militară, București, 2013, p. 120.

¹³ Cf. N. Iorga, *Istoria Românilor*, III. Ctitorii, București, 1937, p. 271; idem, *La survivance byzantine dans les Pays Roumains*, București, 1913, p. 37; idem, *Rostul lui Mircea Vodă I-ii – Cuvinte rostite la Mănăstirea Cozia, cu prilejul reînhumării rămășițelor domnului Țării Românești, la 15 mai 1938*, în idem, *Scieri istorice*, vol. I, București, 1971, p. 147.

¹⁴ Cf. Virgil Drăghiceanu, *Curtea domnească din Argeș, Note istorice și arheologice*, în "Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice", an X-XVI, 1917-1923, p. 25 (în continuare va fi citat BCMI).

¹⁵ *Ibidem*, p. 25.

Deci în pomelnicul de la Câmpulung se pomenește prima soție, Ana, iar în cel de la Tismana – a doua soție, Calinichia¹⁶.

Calinichia apare, în afară de pomelnicul Mănăstirii Tismana, în documentele emise de domnii țării, care o pomenesesc în calitate de **mamă, bunică, străbunică** și donatoare.

Într-un hrisov din anul 6900 (1 septembrie 1391-31 august 1392), deci cu o dată relativă, Mircea cel Mare întărește mănăstirii Tismana daniile anterioare: "*Pe lângă acestea, am dăruit și domnia mea mai sus-zisei mănăstiri a preasfintei născătoare de Dumnezeu (...) și moara, pe care a dăruit-o mănăstirii mama domniei mele, doamna Calinichia, la Bistrița (...)*"¹⁷.

În alt hrisov, nedatat, emis foarte probabil în 1392, Mircea cel Mare reamintește dania mamei sale către Tismana: "*Încă și moara pe care a dăruit-o mama domniei mele, doamna, la Bistrița*"¹⁸

Într-un hrisov, emis probabil între anii 1400-1418, domnul Mircea cel Mare a făcut din nou precizarea numelui mamei sale, arătând că nu doar moara de pe Bistrița, ci și satul Pesticovo era dăruit tot de ea: "*Și pe lângă aceasta, dăruiește și domnia mea satele: (...) și la Blatnița satul Pesticovo, pe care l-a dăruit maica domniei mele, doamna Calinichia (...) și moara la Bistrița, pe care a dăruit-o mama domniei mele*"¹⁹.

Regele-împărat Sigismund de Luxemburg (1386-1437), a întărit mănăstirilor Vodița și Tismana toate daniile anterioare, inclusiv ale doamnei Calinichia. Între ele se găsea și satul Pesticovo, despre care se precizează că se afla în Blatnița, adică într-o regiune apropiată de malul Dunării²⁰. Deci este o greșeală de localizare încă de la P. P. Panaitescu²¹, continuată la N. Stoicescu și N. Șerbănescu, care-l consideră identic cu Peștișani din Gorj²². Dinu C. Giurescu

¹⁶ V. Drăghiceanu face și el o confuzie între cele două doamne ale Țării Românești, socotind eronat pe Ana și Calinichia drept o singură persoană, scriind: "*Și soția sa Ana, numită în pomelnicele dela Argeș și Câmpulung și pe picturile fostei monastiri Argeș, este amintită sub numele călugăresc de Calinichia în documentele urmașilor săi*" (idem, p. 26).

¹⁷ DRH B, I, doc. 14, p. 33-36, aici 34, 35. În Oltenia sunt mai multe râuri cu numele Bistrița, cel din documentul de față trecea prin satul Peștișani din apropierea mănăstirii Tismana.

¹⁸ DRH B, I, doc. nr. 16, p. 41.

¹⁹ Datarea este a editorilor volumului. DRH B, I, doc.nr. 22, p. 53, 54.

²⁰ DRH B, I, doc.nr. 62, din 28 octombrie (1428), Bratislava, p. 118-122.

²¹ Cf. P. P. Panaitescu, *op.cit.*, p. 48.

²² Cf. Nicolae Șerbănescu, *Nicolae Stoicescu, Mircea cel Mare (1386-1418), 600 de ani de la urcarea pe tronul Țării Românești*, Ed. IBMBOR, București, 1987, p. 11.

corectează și identifică satul Pesticovo cu satul Măceșul de Jos, în partea de răsărit a lacului Cârna, în județul Dolj²³.

În ziua de 2 august 6947 (1439), din Argeș, grămaticul Coca a scris un hrisov din porunca domnului Vlad Dracul (1436-1442; 1443-1447), unul dintre fiii naturali ai domnului Mircea cel Mare. Prin act sunt întărite daniile către mănăstirile Vodița și Tismana, făcute de strămoșii săi. Între acestea apare și dania doamnei Calinichia, bunica paternă a lui Vlad Dracul. Ea este pomenită ca boieroaică, soție de domn, care a donat Mănăstirii Tismana "*satul Pesticovo, pe care l-a dăruit doamna Calinichia, bunica domniei mele*"²⁴.

Domnul Vlad Dracul, educat la curtea lui Sigismund de Luxemburg, în spiritul bine structuratei civilizații occidentale, a simțit nevoia să precizeze amănunte în legătura cu bunica sa, doamna Calinichia, deoarece cu puțin înainte, în alte acte ea nu a fost considerată rudă de sânge cu alți domni emitenți de hrisoave.

Astfel, în anul 6932 (1424), în ziua de 5 august, grămaticul, din porunca domnului Dan II cel Viteaz (1422 - 1431, cu întreruperi), fiul domnului Dan I, fratele vitreg al lui Mircea cel Mare, a desemnat-o pe doamna Calinichia cu termenul de **lele, nu de mamă**: "*Pe lângă acestea, dăruiește domnia mea (...) și la Blatnița satul Pesticovo, pe care l-a dăruit lelea domniei mele, doamna Calinichia (...) și moară la Bistrița, pe care a dăruit-o lelea domniei mele.*"²⁵

A fost o formă fericită de exprimare găsită de grămatic, sau poate de domn. Cuvântul lele, folosit în limbajul evului mediu, desemna o femeie mai în vârstă, care nu era rudă directă cu cel aflat în cauză. În cazul de față, Calinichia a fost desemnată prin termenul lele, deoarece era a doua soție a domnului Radu I, deci nu era mama lui Dan I și, ca urmare, nu era înrudită direct cu fiul acestuia, cu domnul Dan II.

În cazul în care i-ar fi fost bunică lui Dan II, cum îi era lui Vlad Dracul, ar fi utilizat ca acesta din urmă termenul **baba – bunică: gospojda Calinichia, baba gosposdtva mi**²⁶.

Însă Calinichia era pentru Dan II doar **soția bunicului său**.

²³ D. C. Giurescu, *Țara Românească în secolele XIV-XV*, Ed. Științifică, București, 1973, p. 29, n. 80. Autorul precizează că satul Pesticovo se afla la circa 5 km de malul Dunării. Personal, cred că termenul de Blatnița este apropiat de Vlahița, deci de o regiune locuită de români, eventual de vlahi veniți din sudul Dunării.

²⁴ DRH B, I, doc. nr. 89, p. 1154-156.

²⁵ DRH, B, I, doc. nr. 53, p. 105, 106.

²⁶ DRH B, I, doc. 89 din 1439 (6947), august 2, Argeș, p. 155.

Însemnat este că și prin acest act se recunoaște că ea a fost a doua soție a domnului Radu I, că făcea parte din familia domnitoare și că era net deosebită de Ana – prima soție a domnului.

Folosirea în toate actele în care este menționată Calinichia a calității de doamnă – **gospojda** – arată clar că ea a fost doamnă a țării, soția oficială a domnului.

La 19 aprilie 1614, domnul Radu Mihnea a poruncit să se scrie un hrisov care lămurește situația juridică a satului Peștișani, confundat de unii cu Pesticovo. El poruncește locuitorilor satului Peștișani, precum și celor din Tismana, Borăști, Groșani, Izvarna, Costeni, Sohodol, Masloși "*să vă puneți rând în toate zilele câte 50 oameni să mergeți să păziți Sfânta Monastire Tismana să nu cumva să dea niscaiva lotri să facă vreo stricăciune la monastire și să păziți acei 50 de oameni o zi și-o noapte, apoi vor merge alți 50 de vor păzi pe rând, iar de nu veți păzi și se va face vreo pagubă sfintei monastiri, bine să știți că veți plăti numai cu capitele*"²⁷. Obligarea sătenilor din localitățile amintite arată că toate erau sate libere, că locuitorii lor erau țărani liberi – moșneni. Situația lor era din vechime, poate din momentul ctitoririi mănăstirii, de țărani liberi, care implica scutirea de o serie de dări. Erau atât de numeroși cei alocați pentru pază deoarece moșiile, pădurile, morile, bălțile etc.ale Mănăstirii Tismana erau extrem de multe și bogate, iar incinta mănăstirii era și ea de mari proporții.

În fine, doamna Calinichia a mai fost pomenită în anul 1462 (1464) în ziua de 10 iulie, în reședința domnească București, de strănepotul ei direct, domnul Radu cel Frumos (1462-1475). Prin hrisov se întărește stăpânirea Mănăstirii Tismana asupra satului Pesticovo, aflat la Blatnița, "**dăruit de doamna Calinichia, bunica (baba în doc. Slavon, n.n.) părintelui domniei mele Vlad (Dracul, n.n.) voievod**"²⁸.

Din analiza onomastică a numelor moșnenilor din Peștișanii de sus, profesorul Dinică Ciobotea a conchis că s-ar putea să fie înrudiți cu familia Craioveștilor, aflați în ascensiune către marea boierie. Ținând seama de traseul drumului medieval care ducea din Transilvania, pasul Vâlcana, pe la Runcu până la Vadul Diiu (Calafat), de controlarea acestui drum al Gorjului, de legătura cu Strehaia, unde se păstrează ruinele palatului Craioveștilor, s-ar putea ca prof. Dinică Ciobotea să fi intuit o umbră de adevăr²⁹.

²⁷ *Documente privind Istoria României*, B, Țara Românească, veacul XVII, vol. II (16111615), București, 1951, doc.nr. 268 (în continuare se va cita DIR)

²⁸ DRH B, I, doc.nr. 124, p. 209-213.

²⁹ Cf. Dinică Ciobotea, *Moșnenii Peștișani din Gorj*, Ed. Universitaria, Craiova, 2017, p. 46-47. A se vedea în text demonstrația făcută de dl.prof.univ.dr. Dinică Ciobotea a legăturii cu Craioveștii.

Toate documentele amintite până aici infirmă teza că ar fi fost o identitate între cele două soții ale domnului Radu I, între Ana și Calinichia. Calinichia a fost a doua soție a lui Radu I. O pedoarie în acest sens este apelativul permanent de doamnă care i se dă în documente, indiferent dacă vorbim de urmașii ei direcți sau de urmașii soțului ei și ai primei soții a acestuia. În evul mediu românesc, această calitate o deținea exclusiv doamna țării. Posedarea de către doamna Calinichia a morii de la Bistrița, în apropiere de satul Peștișani, prin care trece râul Bistrița și de Mănăstirea Tismana și dăruirea statului Pesticovo din Blatnița o arată a fi fost mare boieroaică româncă. Probabil că ea avea mai multe trupuri de moșie, ca și Craioveștii. Numai astfel a putut să facă daniile importante unei mănăstiri ortodoxe domnești, la a cărei credință și confesiune se închina.

Deci astfel se infirmă ipotezele că ea ar fi fost de origine străină. Marea boierime din Țara Românească nu i-ar fi permis să dețină moșii, mai ales în Oltenia, fără să precizeze măcar în documente că era o străină. În al doilea rând, domniile și grămăticile lor ar fi precizat originea ei străină cu ocazia mențiunilor ei. Situația soției lui Mircea cel Mare, Mara de Tomaj³⁰, este concludentă în acest sens. În finalul hrisovului emis din porunca fiului lui Mircea cel Mare, Mihail (1418-1420), la data de 22 iunie 1418, în orașul Târgoviște, grămăticul Mihail scria: "*Și eu, Mihail, care am scris la Târgoviște, în vremea când a venit **mama domniei tale, doamna de la unguri, luna Proto-Iunie 22, în anul 6926 (1418) și indiction 11***"³¹. Este clar că acel grămătic, cu un nume omonim cu al domnului, și-a exprimat bucuria în legătură cu sosirea doamnei văduve a lui Mircea cel Mare, un eveniment înscris în document pentru ca memoria colectivă să-și aducă mai bine aminte de data scrierii. În fine, grămăticul a precizat că doamna țării era ungueroaică – doamna avea ceva deosebit în mentalul contemporanilor, care

³⁰ Pentru soția lui Mircea cel Mare, Mara de Tomaj, v. Nagy Imre, Véghely Dezsó, Nagy Gyula, *Zala vármegye története. Kiadja Zala vármegye közönsége. Oklevéltár*, II, 1364-1498, Budapest, 1890, p. 298-306; Iosif Pataki, *Ceva despre relațiile Țării Românești cu Ungaria la sfârșitul veacului al XIV-lea*, în SMIMED, II, 1957, p. 425-428 și urm. Doamna Mara posedea moșii în comitatul Zala, pe marginea lacului Balaton, în sud-vestul Ungariei. Din familia Tomaj făcea parte și familia Bánffy și Dezsöfi de Losonc, iar un descendent al acesteia din urmă a fost nimeni altul decât Ladislau, voievod al Transilvaniei (1376-1391) (idem, p. 427-428; Doamna Țării Românești, Mara de Tomaj soția lui Mircea cel Mare mai avea o moșie în comitatul Pest, numită Haraszti. Această din urmă moșie însă aparținea Obudei – cetății Buda Vechi și ajunsese la doamna de Tomaj (*ac domine consortis Merche voyvode*) ca urmare a zălogirii de către regele Sigismund (Arhivele Statului Ungaria, Dosar DI 8508, apud Iosif Pataki, op.cit., loc.cit. p. 425-427) ; După opinia arhitectului Cristian Moisescu, în 1416-1417, deci către sfârșitul domniei lui Mircea cel Mare, doamna Mara de Tomaj ar fi contribuit la ridicarea bisericii catolice Sf. Maria din Târgoviște (cf. Cristian Moisescu, *Târgoviște. Monumente istorice și de artă*, Ed. Meridiane, București, 1979, p. 90).

³¹ DRH B, I, p. 88, doc.nr. 42.

trebuia relevat numaidecât. Această situație nu s-a înregistrat deloc în documentele privind-o pe doamna Calinichia.

În concluzie, pot afirma că această doamnă Țării Românești, Calinichia, mama lui Mircea cel Mare, făcea parte din marea boierime valahă, din Oltenia, din județele Jaleș (Gorj), Vâlcea și Dolj, unde avea trupuri de moșii și alte bunuri. În această situație se poate susține că părinții domnului Mircea cel Mare au fost români, deci și el era român.

Bibliografie

- Bogdan, Damian P., *Pomelnicul Mănăstirii Bistrița*, Fundația Regele Carol I, București, 1941
Uricariul, Axinte, *Cronica paralelă a Țării Românești și Moldovei*, ed. critică de Gabriel Ștrempel, vol. I, Ed. Minerva, București, 1993
Hasdeu, B. P., Negru vodă, în *Etymologicum magnum Romaniae*, Tomul 4, Editura Socecu, București, 1898
Șerbănescu, Nicolae, *Nicolae Stoicescu, Mircea cel Mare (1386-1418), 600 de ani de la urcarea pe tronul Țării Românești*, Ed. IBMBOR, București, 1987
Ciobotea, Dinica, *Moșnenii Peștișani din Gorj*, Ed. Universitaria, Craiova, 2017